

NICOLAE PARASCHIV

MAI TARE CA ROCA

Versuri pentru Părintele Ardealului
Arsenie Boca
culese din gând și suflet

Prefață de Pr. Dănuț-Gheorghe Benga

Apare cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Dr. Laurențiu Streza
Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

Editura Andreiana
Sibiu – 2018

Mărturisire	5
Cărare spre Împărăție	9
Mai tare ca roca.....	11

CARTEA ÎNTÂI
ZORILE AȘTEPTĂRII

Zian

În lumea esenței pure	17
La Vața.....	20
Tu ești Univers!	22
Profetul și istoria	23
Sfântul Ardealului	26
Pe suflet românesc	28
Zidul de aramă	30
Arca Părintelui Arsenie	32
Gorunul lui Zian (Baladă).....	35

Ecouri cerești

Minunea de pe Athos	39
Monahul cu ochii de foc.....	48
Putere sfântă.....	50
Un strigăt la liturghie	53
Învoirea miraculoasă.....	57
Semnul Părintelui Arsenie	60
Suișul credinței începe la Prislop.....	62
Proscomidia.....	63

CARTEA A DOUA

LUMINĂ ȘI CREZ

Suspine tăcute

Portret de Părinte	71
Botezul speranțelor	73
Vis de primăvară.....	75
Lăsați să curgă lacrimi!.....	78
Picături de rouă.....	79
Visăm veșnicia.....	81
Strigați-mă!.....	83
Icoana care plânge	84
Crinul omenirii	85

Rugi din clepsidra timpului

Acolo, sub flori... ..	89
Simfonia existenței	91
Noaptea veșniciei.....	93
Iertarea care doare	95
Regăsirea	97
Porțile pierzării.....	99
Deșertăciune	101
Arta de-a ști să te rogi.....	104
Mă rog și plâng!.....	106
Intrarea la Iisus.....	108

CARTEA A TREIA

IMAGINI SUPRAPUSE

Tu ești tot și ești în toate

O stea în noapte.....	113
Flacăra din lumânare	114
Împărăția picturii	116

Rețeaua Flămânzi de adevăr și cărti..... 118

Pedeapsa stihilor..... 119

Războiul nevăzut..... 121

Smerenia, dar divin..... 122

Dialogurii necondiționale

Stol de porumbei..... 127

Plata neascultării..... 129

Împletirea iubirii divine..... 131

Glasul proslăvirii..... 133

De ziua ta..... 135

Drum prin timp

Umbra unui nume..... 139

A fi puternic..... 140

Sora vieții..... 142

Nedumeriri..... 144

Lăsați bătrânii!..... 146

Meșteșugul fericirii..... 148

Veniți la Cină!..... 150

Istoria se amână..... 151

Glosar..... 159

CARTEA ÎNTÂI

Zorile așteptării

Zian

În lumea esenței pure

În casă de țărani săraci și în picioare cu opinci,
Dintr-un cătun uitat de sat, format din patru case, **cinci**,
Ca-n Peștera din Betlehem, udă și rece ca niciuna,
Venea în lume pentru noi, fiul lui Iosif și Crăciuna.

Se bucurau nespuse de mult că se-implinea al vieții vis,
În șura casei se năștea cel ce străbunii l-au prezis,
Nu i-a trecut vreo stea pe cer, venită de la răsărit,
Doar Venus pavăză i-a stat, trimis de Cel ce l-a dorit!

În satul lor uitat de timp, era copilul cel dintâi,
Iar magi i-au fost câțiva vecini ce l-au păzit la căpătâi,
Prin poarta decupată-n cer, coborau îngeri din senin,
Ziua lumina i-a adus, iar noaptea clar de Lună plin.

Am sărutat pământul sterp călcat de când avea un an,
De tăpile desculțe, mici ale copilului Zian
Ce se juca pe-atunci desprins din a iubitei mame poală,
Ori alerga pe-un fir de râu să nu întârzie la școală.

Până când soarele zvânta roua din iarba mătăsoasă,
Tatăl nu mai lăsa scăpat, din mâini, mânerul de la coasă,
Nimeni ca dânsul nu știa răbdări și lipsuri să îndure,
Minuni din bardă și topor făcea cu lemnul din pădure.

Visa ca fiul său Zian s-ajungă-n viață mare domn,
De-atâta muncă ce avea îl săruta mai mult în somn,
Doar mama sa îl convingea că e ales pentru frumos,
Îl ocrotea de duhul rău și-l educa întru Hristos.

Copil ales de Dumnezeu să-i fie țării noastre sfânt,
Înțelegea tot ce-i șoptea zgomotul ploii pe pământ,
Citea-n petalele de flori și asculta al frunzei cânt,
Vedea dansând fulgul de nea și urma păsării în vânt.

În satul său uitat de timp, cu dealuri mici și văi greoaie,
Prin care apa curge lin ori se-mpletește în șuvoaie,
Cu ghiozdănel din lemn uscat și cu credința în Iisus,
Zian plutea cu pași mărunți spre școala din Vața de Sus.

I-au fost de-ajuns cei patru ani să-nvețe mult și cu folos,
Pe dascăli să-i uimeasc-ades, cu-al său talent neîndoios,
Că nu se pomenise-n sat copil care să scrie-n pânze
Ori să învețe fără cărți citind în foșnetul de frunze.

El altceva înțelegea, când noaptea cădea pe pământ,
Vedea ce scrie în văzduh pădurea legănată-n vânt,
Când soarele ștergea din cer al zilei luminoase clopot
Seara, în simfonii cântau, șuvoaiele de apă, ropot:

*- Te uită cum timpul se-adună și Vața va fi amintire,
Vei merge departe de casă, vei bea din mai multe potire,
Zarandul aproape te cheamă, talanții pe umeri îți cad,
Destinul ți-e scris din vecie, a ta Alma Mater e Brad!*

*Nimeni n-a mai fost ca tine, tu vei fi ca nimeni altul,
Din copilul de la Vața, te vei ridica la Înaltul,
„Pedantissimus” îți spune, dar vei fi numit Părinte,
Și o să fii mare preot cu puteri fără cuvinte!*

Acum calci pe timp și spațiu, vezi sclipirea stelelor,
Ne primești la rugăciune și dai viață viselor,
Noi, ce trecem prin păcate și prin încercări obscure,
Te vom regăsi de-a pururi în lumea esenței pure!

Arsenie Boca

La Vața

Adorm ades cu tine-n gând și tot cu tine mă trezesc,
Mi-e noaptea nor de borangic din care visele urzesc,
Curate plăsmuri de chip, țesut din fir plăpând ca ața
Și mi se pare că te văd, copil frumos născut în Vața!

Tu stai pe prispa casei vechi cu uși din lemn și geamuri mici,
Croită de bunici săraci, din lemn de brad și din chirpici,
Ascunsă-n valea unui Criș, pe-un minunat picior de plai,
Ce moții îl asemuiesc cu un mirific colț de rai.

Deschis-ai ochii tăi cei mari, din care-o rază strălucea,
Să vezi ce cruce-avem de dus, de rele și păcate grea,
Ce mult a plâns acest popor, ce nimeni nu-l aude,
Că nu avea un sfânt al lui să-i șteargă ploape ude.

Te-ai dus să-nveți și să-nțelegi a omenirii rosturi,
Ai dus o viață de ascet cu rugăciuni și posturi,
În lumea mare ai văzut ce mică este viața,
Ai pribegit prin alte părți, dar n-ai uitat de Vața.

Atât de multe-aveai de spus dar n-aveai voie să vorbești,
Ne auzeai când îți ceream în taină să ne mântuiești,
Acum, la Vața și Prislop, noi ne rugăm întruna,
Căci fără tine a trăi ori a muri-i totuna!

Nu știu cuvinte să rostesc, rugile-mi sunt puține,
Emoțiile mă strivesc când mă gândesc la tine,
De n-am fost vrednic cum m-ai vrut, ori ți-am călcat povața
Aș prefera, până mă chemi, eu să rămân la Vața!

„Vai de cel ce nu are o cruce de dus că acela
nu are prin ce se mântui!”

Arsenie Boca

Tu ești Univers!

Răpus de patimi și nevoi
Mă poartă pașii la Prislop,
Sub crucea grea mă înconvoi
Iar lacrimile-mi curg potop.

Eu vin aici din alte văi
Și calc cu teamă să n-ating,
Cu talpa unde pașii tăi,
Purtau dureri ce nu se sting.

Înlănțui crucea cu un braț
Și-o rugă spun din largul gurii,
Inspir adânc și cu nesaț,
Pacea miresemelor pădurii.

Stejari bătrâni și falnici brazi
Ce stau de strajă la mormânt,
Onor îți dau ca ieri și azi,
De parc-ar fi la jurământ.

Natura cu-ale ei stihii,
Nu-mi pune stavilă la mers,
Nici viața plină de urgii;
Părinte, tu ești Univers!

Profetul și istoria

Când pe regele Manase grabnic l-a curpins mânia,
L-a chemat la el degrabă pe profetul Isaia,
Cel care credea în Domnul și se măsură cu răul
De-a fost condamnat la moarte și tăiat cu fierăstrăul.

Precum bunul Isaia tot așa și tu, Părinte,
Cu o ură fără seamăn ai fost rupt de cele sfinte,
Apoi aruncat în temniți fără vină, fără pată
Și ai suferit osânde fără nicio judecată.

Ce puțini eram Părinte când profețai pentru noi,
Ne strigai cu dor și jale să ne-ntoarcem înapoi,
De nescris este durerea pe care în mine-o am,
Că n-ai gustat apa vie din Izvorul Siloam.

Când trăiai precum Ilie în răbdări și sărăcie,
Pe noi ne hrănea păcatul și visam la bogăție,
Tu ne întorceai cu fața către Dumnezeu cel sfânt,
Noi trăiam de parcă lumea se sfârșea pe-acest pământ.

Tu ne proceai, Părinte, cu obraji de lacrimi learcă,
Cum copiii pleacă-n lume și nu vor să se întoarcă,
Iar când dragostea de mamă și de tată va fi stinsă,
Țara noastră cea bogată, de flăcări va fi cuprinsă.